

Στιγμές ανθρωπιάς μέσα στον πρωταθλητισμό (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=156124>]

γ) Βασικό προσόν για να γίνει κάποιος πρωταθλητής είναι η **φιλοδοξία**. Ακόμα κι αν πρόκειται «για την Ελλάδα», η δόξα μιας νίκης έχει όνομα και το όνομα αυτό είναι του συγκεκριμένου αθλητή που πήρε τη νίκη. Από την άλλη μεριά, ένας καλός αθλητής μπορεί να μη γίνει ποτέ πρωταθλητής (είπαμε ότι είναι και θέμα ταλέντου) και αυτό να μην τον πειράξει καθόλου, αλλά, αντίθετα, να **χαίρεται** κάθε αγώνα που κατάφερε αυτό το κάτι παραπάνω που είχε σαν στόχο.

Παράδειγμα, ο Σπύρος Γιαννιώτης, **δεύτερος** στα 10 χλμ κολύμβησης ανοιχτής θαλάσσης, που δήλωσε **απόλυτα** ευχαριστημένος γιατί πέτυχε το σκοπό του (που επί πέντε συνεχόμενες ολυμπιάδες κυνηγούσε!), για ένα ολυμπιακό μετάλλιο (να σημειωθεί ότι είχε ήδη βγει δύο φορές πρώτος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα, στο συγκεκριμένο αγώνισμα). Το μεγαλείο του συγκεκριμένου αθλητή, που με κάνει περήφανο που είμαι Έλληνας περισσότερο κι από το να' βγαίνει πρώτος, είναι το γεγονός ότι, ενώ τερμάτισε με τον ίδιο ακριβώς χρόνο με τον πρώτο αθλητή, δέχτηκε τη δίκαιη πρωτιά του άλλου και **εμπόδισε** τους Έλληνες αρμόδιους να καταθέσουν ένσταση, αφού του ίδιου δεν του είχε βγει η χεριά και είχε ακουμπήσει δεύτερος το ταμπλό του τερματισμού. Όλα αυτά μπορείτε να τ' ακούσετε πατώντας [εδώ](#).

Πηγή: ethnos.gr

Άλλο παράδειγμα, η Κατερίνα Στεφανίδη, που, αν και χάρηκε αφάνταστα για την κατάκτηση του **χρυσού** μεταλλίου στο άλμα επί κοντώ, στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ρίο, έδειξε δυσαρεστημένη που αυτό δεν συνδυάστηκε και με το στόχο που είχε βάλει για ένα μεγαλύτερο ύψος (εδώ είναι η περίπτωση που η καλή αθλήτρια είναι **και** πρωταθλήτρια).

Ενδιαφέροντα, όσον αφορά το που μπορεί να φτάσει η φιλοδοξία στο χώρο του πρωταθλητισμού, είναι και τα αποτελέσματα παλαιότερης έρευνας σε μέλη ελληνικών ολυμπιακών αποστολών, του ΤΕΦΑΑ Θεσσαλονίκης, κατά την οποία τους τέθηκε το ερώτημα: «Αν κάποιος σας χορηγούσε μια ουσία που, με απόλυτη βεβαιότητα, θα σας οδηγούσε στην κατάκτηση ενός χρυσού ολυμπιακού μεταλλίου, αλλά που οι παρενέργειές της θα σας οδηγούσαν, με την ίδια βεβαιότητα, την επόμενη μέρα στο **θάνατο**, θα την παίρνατε;». Η πλειοψηφία των απαντήσεων, που για ευνόητους λόγους ήταν ανώνυμες, ήταν «**Ναι**, θα την έπαιρνα.»!!!

Αυτό το ανέφερε, σε τηλεοπτικό παράθυρο, ο γνωστός ψηλός των γηπέδων, Αντώνης Αντωνιάδης, κατά τη διάρκεια της συζήτησης, σε δελτίο ειδήσεων, για το αν υπάρχει ή όχι ντοπάρισμα στην Εθνική Ομάδα Άρσης Βαρών και, παρόλο που είχε καλεστεί για άλλο θέμα, έδωσε ...τέλος στη συζήτηση!

δ) Εδώ φτάνουμε και σε μια άλλη διαφορά του αθλητισμού από τον πρωταθλητισμό, που είναι ότι **ο αθλητισμός οικοδομεί την υγεία, ενώ ο πρωταθλητισμός την δοκιμάζει**

και, σε κάποιες περιπτώσεις, την καταστρέφει. Εδώ μπαίνει και το θέμα του συνειδητού «καψίματος» κάποιων αθλητών από τους προπονητές τους (δεν μιλάμε για την περίπτωση της προπονητικής ...ασχετοσύνης), προκειμένου να βγάλουν **πρόωρα** πρωτιές, ώστε αφενός να πάρει ο σύλλογος τις ανάλογες κρατικές επιδοτήσεις και αφετέρου να μείνουν ικανοποιημένοι οι παράγοντες-χρηματοδότες του συλλόγου, που συνήθως δε ...σκαμπάζουν από προπονητική επιστήμη.

Εδώ θα πρέπει να εξηγήσω στους μη συναδέλφους ότι το κάθε άθλημα έχει συγκεκριμένη ηλικιακή περίοδο, κατά την οποία θα εφαρμοστεί η μέγιστη προπονητική επιβάρυνση και θα έχει ο αθλητής τη μέγιστη δυνατή απόδοση. Αν αυτό γίνει νωρίτερα, θα έχουμε μεν ρεκόρ και πρωτιές για κάποιο σύντομο σχετικά διάστημα, στη συνέχεια, όμως, η απόδοση θα πέσει κατακόρυφα, αφήνοντας τον αθλητή με ένα σωρό προβλήματα υγείας (έχω δει δωδεκάχρονο παιδί να έχει οστεοχονδρίτιδα, από προπόνηση με βάρη, και να πονάν οι αρθρώσεις του σε κάθε αλλαγή του καιρού, σαν να είναι γέρος εκατό χρονών!). Εδώ ισχύει ο χρυσός κανόνας υγείας «άλλο τι **μπορεί** να κάνει κάποιος, σε κάθε ηλικία, και άλλο τι **πρέπει** να κάνει» (αυτό το λέω και σε κάποιους πρόθυμους μαθητές μου, όταν προσφέρονται να κάνουν κάποια πολύ βαριά εργασία για μένα και, στην άρνησή μου, μου αντιλέγουν «μα, αφού μπορώ!»).

Συμπερασματικά, χαίρομαι όταν ο πρωταθλητισμός συνδυάζεται και με αθλητικό ήθος, κάτι σπάνιο, με βάση τα παραπάνω.

[Συνεχίζεται]